

*Én leszek a hamu és a sötétség;
én, ki később léptem ki, én maholnap
zárom a pályát; de te, aki nem vagy,
te, kegyetlen kardú lovag, te dermedt
erőd ura, te követed tovább is
útjaidat, amíg ember az ember.
Rettenthetetlenül, képzeletben, örökké.*

Báthori Csaba fordítása

BÁRDOS LÁSZLÓ

Az ébredés rítusa

*A körmöket tenyérbe vájva
— mint amikor másik fájdalomra figyelne —
felküzd magát a magasba. Immár hozzászokott,
hogy ilyenkor sejtse meg: amiben evickél vagy megmerül,
az álom; most épp a különös mód
tar, nyújtott koponya (nemes fáraófej),
aki történetesen az anyja,
és nagyban fejteget, magyaráz. Szózata,
ha idegenül cseng is egy emlék
szájából, törvényerejű
valódiságot szab ki a hallgatóra;
ám közben vibrálni kezd, meginog,
kétség fér hozzá, ő pedig már
nem tűri tovább: próbára kell tennie.
Tehát ez enyhe döféssel előidézi,
hogy önnön talpa megemelkedjék, s az egész test
a levegőben vízszintesbe dőljön,
és ilyképp, szó szerint, szabályosan
lebegjen egy kurta percig, ébredésért
manőverezve. És a vége
megint csak ugyanaz:
a légkör lefelé gomolygó nehezeke,
az úgy hozzátétőleges vízszintese,
amint eldob, kihány,
amint fel- és leszögez.*